

Hasičský výlet s koncem, který nikdo nečekal... #2

Eliška Bímová 3.11.2009

Po soustředění s koncem, který nikdo nečekal. Mladí hasiči z Dolní Řasnice nedostali pouze medaile, ale i výlet do Miracula. V den odjezdu byli všichni natěšení a nedočkaví. Vedoucí objednali autobus od nové firmy, která měla výborné ceny. Když už konečně přijel autobus s 15. minutovým zpožděním. Všichni do něj naskákali a rvali se o to, kdo bude sedět na pětkové sedačce vzadu, samozřejmě že se tam natlačili dorostenci. Vedoucí a dozor, který s nimi jeli, si sedli dopředu a radši neřešili, co se děje vzadu. Autobus, kterým jeli byl doslova luxusní, měl pohodlné sedačky, funkční klimatizace, toaletu.

Každá sedačka měla koš na odpadky a dokonce i zásuvku. Těsně před odjezdem teta Pět'a rozdala pytlíky na zvracení a řekla, jak se mají děti chovat.

Potom co se všichni usadili a zkontrolovala se docházka, konečně se vyjelo.

Cesta pro mladé hasiče byla dlouhá, ale strávený čas dokázali velmi dobře využít. Vedoucí jim sice řekli, aby si zopakovali materiály na branný závod.

Mladší se chvíli učili, ale poté co uslyšeli starší a dorostence zpívat písničku, „Co jste hasiči“ Materiál odložili a přidali se. Celou cestu si zpívali, anebo probírali nejnovější drby. S tímto programem si bohatě vystačili na celou cestu. Když dorazili na místo a všichni vystoupili z autobusu, už se rozhlíželi kam se vrhnou první. Ještě než stačili skupinky mladých hasičů zmizet, tak vedoucí rozdali náramky s telefonními čísly, pro případ kdyby se někdo ztratil. Řekli si čas, v kolik se sejdou, aby mohli vyjet zpět do Dolní Řasnice. Jen to stačili říct a hned byli všechny skupinky v nedohlednu. Asi po deseti minutách se vyskytl první problém. A to ten že si jeden z mladších zapomněl peníze doma, které mu maminka na výlet dala. Ani toto tetu Pět'u nemohlo rozhodit. S našimi dětmi by spíše bylo divné, kdyby se podobná situace nestala. Takže peníze danému dítěti půjčili a byl aspoň na chvíli klid. To by nebylo ono, kdyby nezažalo neznámé číslo se slovy „Teto nevím, kde jsem“ teta si povzdechla a podívala se před sebe. To si děláš už srandu, pomyslela si. Ale ne protože to nepředpokládala, ale proto že daný dítě stálo zády asi padesát metrů od nich. Tak se usmála a řekla mu, aby se otočilo. Pak už to byla celý den pouze klasika jako odřený lokte, kolena, brek, ztracený věci, zlomený nehtíky a hlavně plno zábavy. Po celém užitém dnu, se už začali pomalu scházet u východu a počítat se. Samozřejmě že nejdřív někdo chyběl,

ale po chvílce se už objevili. Všichni unaveni se pomalu odplazili do autobusu a při vstupu každý dostal malou sušenku od pana řidiče. Jelikož byli všichni unaveni, tak si ji s chutí dali. Po chvíli jízdy zpátky domů najednou všichni spali. Nebylo to ale únavou. Bylo to tou sušenkou. Když řidič měl jistotu, že všichni spí. Odbočil z předem dané cesty a jel k odlehlé chatě uprostřed hlubokého lesa. Tam společně s dalšími muži odtáhli mladé hasiče dovnitř. Prošli s nimi přes dlouhou chodbou až k velkým a těžkým dveřím. Za kterými byla velká, bílá místnost s přesným počtem postelí a židlí u stolů na každého hasiče. Když je už natahali všechny do postelí, byl čas, ve kterém se měli vracet zpět do Dolní Řasnice. Rodičům, kteří se sjížděli u hasičárny a dávali si spolu cigaretu, začalo být divné, že po dvaceti minutách mladí hasiči ještě nepřijeli a ani nezavolali. Zkoušeli se dovolat dětem i vedoucím, ale nikdo to nezvedal. Po další hodině, když se nikomu nemohli dovolat, začaly se jim v hlavě odehrávat tragické scénáře a radši zavolali policii. Rodiče jim řekli vše a začali hned pátrat. Mezitím se mladí hasiči začali probouzet. Nejdříve byli zmatení, ale pak jim došlo, co se stalo. Když se rozhlédli, viděli na stolech připravenou večeři. Nejdříve se báli, aby v tom zase něco nebylo, ale když slyšeli, jak jim kručí v břiše, tak se neovládli a snědli vše. Po dvou dlouhých týdnech strávených v jedné a té samé místnosti a pětikrát denně do umývárny bylo to pro psychiku mladých hasičů náročné, ale i tak se stále držely v pohodě a ani se navzájem nepozabijeli. Mezitím co mladí hasiči měli v hlavě jenom tu jednu myšlenku „Jak dlouho tu ještě budeme?“ neměli ani tušení, co se mezitím odehrává u nich doma. Rodiče už nevěděli, co mají dělat. Nevěděli, jestli jsou jejich děti vůbec naživu. Naštěstí ale byli. Třetí týden v té samé místnosti byl pro mladé hasiče ten nejhorší. Únosce na ně začali být hnusní řvali na ně a dokonce se je opovážili i uhodit. Přesně 16. den strávený v té samé místnosti se stejnými lidmi 24/7. Zaslechli z té dlouhé chodby řev a dokonce i výstřel. Když se ozval ten tlumený zvuk pistole, zamrazilo je. Nevěděli, co mají dělat, ani co se děje. Malé děti se najednou rozbrečely a starší je museli uklidňovat s divným pocitem na hrudi, báli se. Naštěstí to netrvalo až tak dlouho a dveře z těžkého dřeva se rozrazily. Mladí hasiči se nejdříve lekli, ale potom, co se otočili a uviděli zásahovou jednotku, mohli si už konečně oddychnout. Když vyšli ven, viděli pouze, jak zatýkají únoscce a jak se k nim hrnou záchranáři, aby zkontrolovali jejich zdravotní stav. Díky bohu byly všichni zdraví. A pak se už pouze policie zeptala na pár otázek. Ohledně co se tam celou dobu dělo. Pak už mohli všichni unavení jet domů. Ale však jedna otázka jim pořád v hlavě zůstala. Proč? Aby se tam mohly dozvědět. Museli si počkat další týden. Po týdnu netrpělivého čekání se hasiči z Dolní

Řasnice dozvěděli, že hlavní únosce je bratr muže, který díky nim šel do chládku. Protože na hasičském soustředěním s koncem, který nikdo nečekal, ho viděli při požáru objektu a zjistilo se, že objekt i zapálil. Zapálil i řadu dalších objektů, ale nikdo ho přitom zatím nepřistihnul. Jeho bratr se chtěl pomstít, ale nakonec skončil i s bratrem v chládku. Hasiči si konečně mohli oddechnout a dát si dobře vychlazený pivko. A můžou doufat, že se už nic podobného v Dolní Řasnici na okraji Česka nikdy nestane.

KONEC.